

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/131/2018
Identifikačné číslo spisu:	8106210009
Dátum vydania rozhodnutia:	28.03.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Helena Haukvitzová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:8106210009.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ Mgr. U. B., trvalým pobytom v X., 2/ F. Q., trvalým pobytom v X., 3/ F. U., trvalým pobytom v X., proti žalovanému Ruský klub - 1923, so sídlom v Prešove, Hlavná 62, IČO: 31 118 259, zastúpenému advokátskou kanceláriou JUDr. Patrik HOLINGA s.r.o., so sídlom v Košiciach, Hlavná 25, o návrhu na určenie neplatnosti rozhodnutí členskej schôdze združenia, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 21S/2/2007, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 26. júna 2017 sp. zn. 18Co/321/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcom 1/, 2/ a 3/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 26. marca 2015, č.k. 21S/2/2007-304 vyslovil (1) neplatnosť rozhodnutia zo dňa 24. mája 2005 na členskej schôdzi o voľbe nového výboru /výbor zvolený v tomto zložení: V. Q., A. B., X. B., P. X., V. A., T. B. a P. K. /občianskeho združenia Ruský klub - 1923 (ďalej len "OZ" bod 11 zápisnice), o voľbe predsedu OZ, o voľbe kontrolnej a revíznej komisie OZ, o voľbe predsedu nového výboru Mgr. V. Q., o voľbe kontrolnej a revíznej komisie zvolenej /v tomto zložení: F.A., Z. A. a K. F., pričom za predsedníčku revíznej komisie bola zvolená Ing. F.A./, ako aj rozhodnutie, ktorým členská schôdza zobrala na vedomie vylúčenie z výboru a členstva v Ruskom klube - 1923 zo dňa 24. mája 2005 Mgr. U. B., vrátane jeho vylúčenia výborom a všetky ostatné rozhodnutia prijaté na tejto členskej schôdzi sú v rozpore so zákonom a stanovami OZ. (2). Vyslovil, že rozhodnutie členskej schôdze OZ zo dňa 26. augusta 2005 o schválení zmenených stanov, ako aj všetky ostatné rozhodnutia prijaté na tejto členskej schôdzi sú v rozpore so zákonom a stanovami OZ, teda sú neplatné. (3) Žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcom spoločne a nerozdielne trovy konania na súdnom poplatku za návrh vo výške 33,19 €, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a (4) nahradiť žalobcom 1/ a 3/ trovy právneho zastúpenia na účet Mgr. Petra Világiho, advokáta vo výške 285,64 €, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobcovia podali určovaciu žalobu podľa § 80 písm. c/ O.s.p. v lehote 30 dní odo dňa, keď sa o konaní členskej schôdze dozvedeli, a to z listov V. Q., ktoré prevzali na pošte 11. októbra 2005.

Námietku nedostatku aktívnej legitímácie žalobcov 2/ a 3/ súd prvej inštancie posúdil ako nedôvodnú, nakoľko z predloženej kópie prezenčnej listiny z mimoriadnej členskej schôdze ruského klubu z 13. februára 2004, kde je uvedený zoznam členov vyplynulo, že aj žalobcovia 2/ a 3/ boli členmi občianskeho združenia a zúčastňovali sa týchto schôdzí. Zároveň im bol vystavený aj členský preukaz. Tvrdenie štatutárnych zástupcov žalovaného, že o ich členstve nerozhodol výkonný výbor združenia a že nikdy zo strany výkonného výboru nebol predložený takýto návrh, posúdil súd ako účelové. Členom ruský klub - 1923 môže byť podľa čl. 3 bod 1 stanov občianskeho združenia každý dospelý občan Slovenskej republiky po dovŕšení 18 rokov, ktorý má záujem o poznanie rusínskej národnej kultúry v súlade so stanovami občianskeho združenia. Podľa čl. 3 bod 2 stanov občianskeho združenia člena RK - 1923 prijíma členská schôdza na návrh výkonného výboru a na základe písomnej prihlášky. Dokladom pre prijatie člena je aj členský preukaz. Žalobcovia 2/ a 3/ sa teda stali členmi občianskeho združenia na základe vyjadrenej a deklarovanej vôle najvyššieho orgánu občianskeho združenia a v súlade s jej stanovami, nakoľko práve členská schôdza je najvyšším orgánom združenia. Konštatoval, že nerešpektovanie vôle členskej schôdze zo strany zástupcov výkonného výboru je konaním obmedzujúcim, resp. zasahujúcim do ústavou, zákonom a stanovami chránených práv a slobôd členov združenia. Pri preskúmaní zákonnosti napadnutých rozhodnutí členskej schôdze občianskeho združenia vychádzal súd z pripojených stanov Ruského klubu - 1923 z 9. apríla 2005, z ústnych a písomných prednesov účastníkov, svedeckej výpovede JUDr. X. A., čestných prehlásení členov Ruského klubu - 1923 a dospel k záveru, že v danom prípade sú splnené podmienky pre určenie ich neplatnosti. Žalobcovia vykonanými dôkazmi osvedčili oprávnenosť uplatneného nároku, teda uniesli dôkazné bremeno a preukázali, že boli výrazne obmedzené práva vyplývajúce z ich členstva v občianskom združení. Bez toho, aby boli členské schôdze uznášaniaschopné dňa 24. mája 2005 a 26. augusta 2005, boli prijímané rozhodnutia o vylúčení niektorých riadnych členov, o odvolaní platne zvolených orgánov a schválení zmenených stanov združenia v rozpore so záujmami žalobcov ako členov občianskeho združenia, v konaní aktívne legitimovaných. Vychádzajúc z vykonaného dokazovania dospel k záveru, že členské schôdze 24. mája 2005 a 26. augusta 2005 sa uskutočnili v rozpore s čl. 4 stanov Ruského klubu - 1923, nakoľko žalobcovia neboli na nich riadne pozvaní a ani o nich nemali vedomosť, čím boli porušené ich práva, a preto sú prijaté rozhodnutia napadnuté žalobcami v tomto konaní ako právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu, konkrétne stanovám občianskeho združenia neplatné. Vychádzal tiež z evidencie členstva vyhotovenej dňa 1. januára 2004 podpísane Ing. Mgr. V. Q., ako štatutárnym zástupcom žalovaného, z ktorého vyplýva, že v čase konania vyššie uvedených členských schôdzí bolo 40 riadnych členov občianskeho združenia; z prezenčných listín uvedených členských schôdzí však vyplýva, že sa týchto nezúčastnilo 34 členov občianskeho združenia, ktorí neboli ani riadne na tieto schôdze volaní. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný odvolanie.

2. Krajský súd v Prešove rozsudkom z 26. júna 2017 sp. zn. 18Co/321/2015 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil (§ 387 ods. 1 a 2 CSP). Žalobcom 1/ až 3/ priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. V odôvodnení rozhodnutia sa plnom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie a v jednotlivostiach poukázal na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. K odvolacej námietke žalovaného, že žalobcovia 2/ a 3/ neboli riadnymi členmi žalovaného, a teda nebol daný naliehavý právny záujem na takto podanej žalobe, odvolací súd uviedol, že na takomto určení má člen občianskeho združenia nárok práve v zmysle ustanovenia § 15 zákona č. 83/1990 Zb. o združovaní občanov, čiže naliehavý právny záujem na takomto určení je daný priamo zo zákona. Dôležité bolo v tejto veci vychádzať z členskej základne žalovaného k dátumom uskutočnených členských schôdzí, t.j. k máju a augustu 2005. Konštatoval, že správne postupoval súd prvej inštancie, pokiaľ pri takomto významnom posúdení vychádzal z ustálenej evidencie členov tohto občianskeho združenia, ktorí predložili žalobcovia, a na ktorom zozname figurovali tak žalobcovia 1/, 2/ a 3/, ako aj samotný štatutárny zástupca žalovaného; tento dôkaz ako dôkaz č. 1 predložili žalobcovia a opak, resp. tvrdenie žalovaného, že išlo len o evidenčnú pomôcku alebo dočasný súpis členstva odvolací súd považoval za skutočne účelové tvrdenie. Uviedol, že ak by aj súdy mali posudzovať uznášaniaschopnosť týchto členských schôdzí podľa stanov tvrdených žalovaným, teda stanov, ktoré boli platne registrované a schválené členskou základňou a schválené Ministerstvom vnútra SR ešte pred obdobím 9. apríla 2005 aj v týchto stanovách, ktoré sú obsahom súdneho spisu je zrejmé, že uznášaniaschopný je žalovaný v tom prípade, ak je prítomná nadpolovičná

väčšina všetkých členov. Pokiaľ išlo o výroky súdu prvej inštancie a namietanej neurčitosti zdôraznil, že súd prvej inštancie rozhodol o neplatnosti členských schôdzí z vyššie uvedených dôvodov, potom aj rozhodnutie o neplatnosti sa vzťahuje na všetky uvedené prijaté rozhodnutia na predmetných členských schôdzach. Z vykonaného dokazovania však vyplynulo, že tomuto tak nebolo a nebola prítomná na zasadnutí týchto členských schôdzí ani polovica všetkých členov tvrdených žalovaným v počte 23, keďže prítomní boli vtedy len 6 členovia. Okrem toho zo zákona priamo vyplýva aj povinnosť zvolávajúceho členskej schôdze preukázateľne zaužívaným spôsobom zaslať program a pozvánku na zasadnutie najmenej 10 dní pred jej konaním. Túto skutočnosť žalovaný nepreukázal. Odvolací súd dospel k záveru, že uznesenia prijaté na členských schôdzach v máji a v auguste 2005 nemohli byť platné vzhľadom k tomu, že tu bol rozpor so zákonom, a to neprítomnosť nadpolovičnej väčšiny všetkých členov združenia.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“). Prípustnosť dovolania vyvodzoval z toho, že mu bolo znemožnené uskutočňovať jemu patriace procesné oprávnenia v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces [§ 420 písm. f/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)]. Dovolateľ v súvislosti s dôvodom prípustnosti dovolania mal za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené majúce za následok porušenie práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Právny názor odvolacieho súdu nepovažoval za správny. Vádu zmätočnosti videl v tom, že právne závery odvolacieho súdu sú podľa neho nesprávne, a to ohľadne namietanej aktívnej vecnej legitímácie žalobcov v spore poukazujúc na skutočnosť, že členské preukazy nespĺňali formálne náležitosti vyžadované v zmysle platných stanov občianskeho združenia, preukazy boli opatrené podpisom žalobcu 1/ ako štatutárnym orgánom združenia, avšak tento sa nikdy platne nestal štatutárnym orgánom združenia. Odvolaciemu súdu vytýkal, že sa odstránením pochybností ohľadom počtu členov občianskeho združenia podrobnejšie nezaoberal, neustálil jednoznačne koľko malo občianske združenie členov, pričom od tejto skutočnosti sa odvíja aj uznášaniaschopnosť členskej schôdze združenia. Poukázal na to, že v priebehu konania predložil prezenčnú listinu prítomných členov združenia na zasadnutí členskej schôdze z 24. mája 2005, kde je uvedený počet členov združenia 33, z toho podpisom potvrdilo svoju prítomnosť 23 členov združenia, čo je viac ako polovica členov združenia, a to aj v prípade, ak by súd vychádzal z počtu 40 členov združenia, a teda členská schôdza konaná dňa 24. mája 2005 bola nepochybne uznášaniaschopná. Odvolací súd tento dôkaz nezohľadnil a neposkytol žalovanému dostatočný argument, prečo tak urobil. Žalobcovia 2/ a 3/ nepreukázali svoje členstvo v združení, výbor združenia nikdy nerokoval o ich prijatí za členov klubu. Súd prvého stupňa a rovnako ani odvolací súd neskúmali skutočné členstvo žalobcov 2/ a 3/ v združení, a to aj napriek tomu, že bolo zo strany žalovaného spochybňované. Namietal tiež strohé odôvodnenie naliehavého právneho záujmu žalobcov na podaní žaloby odvolacím súdom len s odkazom na § 15 zákona č. 83/1990 Zb. o združovaní občanov. Podľa jeho názoru však existencia naliehavého právneho záujmu na určení neplatnosti rozhodnutí členskej schôdze u nečlenov združenia musí byť dostatočným spôsobom aj odôvodnená s poukazom na konkrétne dopady na postavenie žalobcov 2/ a 3/ v súvislosti s prijatými rozhodnutiami na členskej schôdzi. Odvolací súd sa však v dovolaní napadnutom rozsudku absolútne nevysporiadal s argumentáciou žalovaného o aktívnej legitímácii žalobcov a s namietanou skutočnosťou, že v súdnom spise sa nenachádzajú listy, ktoré údajne zaslal žalovaný žalobcom, a ktoré podľa tvrdení žalobcov prevzali na pošte 11. októbra 2005, kde práve z týchto listov sa mali žalobcovia dozvedieť o konaní členských schôdzí združenia v máji a auguste 2005, na ktorých boli prijaté rozhodnutia, ktorých vyslovenia neplatnosti sa žalobcovia v tomto konaní domáhajú. Namietal tiež, že odvolací súd nedal dostatočnú odpoveď na skutočnosť, prečo súd prvej inštancie vychádzal zo stanov predložených žalobcami prijatých na zasadnutí členskej schôdze 9. apríla 2005, ktoré boli registrované na Ministerstve vnútra SR, avšak následne sa zistilo, že registrácia bola nesprávne uskutočnená, nakoľko tieto stanovy nikdy neboli stanovami prijatými v súlade so zákonom, a to v dôsledku neplatného zvolania členskej schôdze dňa 9. apríla 2005, a teda sa stali nulitným právnym aktom a nikdy nepredstavovali záväzný dokument pre združenie. Takéto odôvodnenie nemá oporu v skutkovom stave, ktorý vyplýva zo súdneho spisu. Navrhol, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalobkyňa 2/ vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhla dovolanie žalovaného odmietnuť. Dovolacie námietky žalovaného považovala za neopodstatnené.

5. Žalobcovia 1/ a 3/ sa k dovolaniu písomne nevyjadrili.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

7. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014).

9. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (viď rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 172/03).

10. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

11. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t.j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnené uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP); v prípade dovolania, ktoré je prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolacím dôvodom nesprávne právne posúdenie veci (§ 432 ods. 1 CSP).

12. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu

ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (1 Cdo 206/2016, 2 Cdo 154/2017, 3 Cdo 158/2017, 8 Cdo 99/2017).

13. Žalovaný tvrdí, že procesná vada uvedená v § 420 písm. f/ CSP spočíva v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, keď súd sa vôbec nevysporiadal s jeho argumentáciou v otázke aktívnej vecnej legitímácie žalobcov a odôvodnenia naliehavého právneho záujmu žalobcov na veci. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je podľa názoru dovolateľa nedostatočne a málo presvedčivé nielen v otázke naliehavého právneho záujmu, aktívnej vecnej legitímácie žalobcov, ale hlavne v posúdení uznášaniaschopnosti členskej schôdze žalovaného dňa 24. mája 2005 a 26. augusta 2005.

14. Najvyšší súd predovšetkým pripomína, že hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú dovolateľom namietanú procesnú vadu zmätočnosti, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

15. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

16. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných tak, že sa ním rozumie iba faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor). V zmysle § 420 písm. f/ CSP je relevantný nesprávny procesný postup znemožňujúci strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaci možnosť jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj primerane R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však samo rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (2 Cdo 154/2017, 3 Cdo 110/2017, 4 Cdo 128/2017, 5 Cdo 84/2017, 8 Cdo 180/2017).

17. V posudzovanej veci odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP, a v celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým tvorí - ako už bolo spomenuté, jeden celok. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil a že pri rozhodovaní nezohľadnil odvolaciu argumentáciu žalovaného. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

18. Dovolateľ tvrdí, že k procesnej vade uvedenej v § 420 písm. f/ CSP došlo tým, že odvolací súd nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie vo veci namietanej vecnej legitímácie, naliehavého právneho záujmu a uznášaniaschopnosti členskej schôdze žalovaného konanej dňa 24. mája 2005 a 26. augusta 2005.

19. K dovolacej námietke žalovaného týkajúcej sa nedostatočného vysvetlenia vyššie uvedených námietok (vecnej legitímácie, naliehavého právneho záujmu a uznášaniaschopnosti členskej schôdze žalovaného konanej dňa 24. mája 2005 a 26. augusta 2005) týkajúce sa napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, prípadne až nepreskúmateľnosti rozsudku dovolací súd pripomína, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci. S tým názorom sa stotožnil aj ústavný súd (k tomu viď jeho rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

20. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá len tzv. „inú vadu konania“ (teda nie zmätočnosť) zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

21. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Dovolací súd opätovne zdôrazňuje konštatovanie odvolacieho súdu obsiahnuté v dovolaní napadnutom rozsudku, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec náležite právne posúdil a svoje rozhodnutie presvedčivo odôvodnil. Odvolací súd potvrdil vecne správny rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP, pričom sa v celom rozsahu stotožnil s jeho odôvodnením, na ktoré v podrobnostiach odkázal (§ 387 ods. 1 a 2 CSP). Je zrejmé, že prvoinštančným súdom obstarané skutkové zistenia a ich právne posúdenie považoval za natoľko správne, že ich nepotreboval nijako korigovať. To, čo v danom prípade odvolací súd uviedol v odôvodnení rozhodnutia len ako argumentačné doplnenie zamerané na posilnenie presvedčivosti prvoinštančného rozsudku a nič nemiene na tom, že už rozsudok súdu prvej inštancie predstavuje vecne správne vyriešenie rozhodujúcich otázok vo veci určenia neplatnosti rozhodnutí členskej schôdze. Rovnako z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že odvolací súd sa vyjadril k žalovaným namietanej aktívnej vecnej legitímácii žalobcov, naliehavému právnomu záujmu, ako aj namietanej uznášaniaschopnosti členskej schôdze žalovaného zo dňa 24. mája 2005 a 26. augusta 2005.

22. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07). Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

23. Pokiaľ dovolateľ súdom vytýkal aj nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, nesprávnosť hodnotenia výsledkov dokazovania, či neúplne a nedostatočne zistený skutkový stav, dovolací súd pripomína, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého z dôkazov (R 37/1993, R 125/1999, R

42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Nová právna úprava na samej podstate uvedeného nič nezmenila (v súvislosti s tým pozri 2 Cdo 159/2017, 3 Cdo 59/2017, 5 Cdo 47/2017 a 7 Cdo 42/2017).

24. Z hľadiska obsahového námietky dovolateľa (§ 124 ods. 1 CSP), ktorými odôvodňoval porušenie práva na spravodlivý proces, smerovali voči právnomu posúdeniu veci súdmi, ktoré dovolateľ považoval za nesprávne. Najvyšší súd konštantne judikoval, že právnym posúdením veci nedochádza k znemožneniu realizácie procesných oprávnení účastníkov (viď R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Na tom, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP zotrval aktuálny judikát R 24/2017.

25. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalovaného nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné. Najvyšší súd preto jeho dovolanie odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

26. Žalobcom 1/, 2/ a 3/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože im žiadne trovy tohto konania nevznikli.

27. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.